

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: P. R .** , nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o., se sídlem v Praze 8, ul. Sokolovská č. p. 5/49, PSČ 186 00, s adresou pro doručování: Hradec Králové, ul. Resslova č. p. 1253, PSČ 500 02, proti **žalované: U n i v e r z i t ě J a n a E v a n g e l i s t y P u r k y n ě v Ú s t í n a d L a b e m**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Pasteurova č. p. 1, PSČ 400 96, zastoupené JUDr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Balbínova č. p. 24, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 22. 1. 2014, č. j. 22/2013-P090173/00011,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí rektora žalované Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2014, č. j. 22/2013-P090173/00011, jímž byla zamítnuta její žádost o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem a potvrzeno rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 89/2013/P090173 (1 ZS), kterým byl žalobkyni vyměřen za šestiměsíční období počínaje od 23. 9. 2013 poplatek spojený se studiem ve výši 18.000,-Kč. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil žalované nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě předně namítla nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, když z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakých podkladů rektor žalované vycházel, resp. jak rektor žalované dospěl ke skutkovým zjištěním, z nichž je vycházeno. V žalobou napadeném rozhodnutí je bez další specifikace uvedeno, že výše poplatku je stanovena statutem žalované a dále že výše poplatku byla zveřejněna na úřední desce žalované, aniž by rektor žalované konkretizoval, na základě čeho lze mít uvedené skutečnosti za prokázané. Žalovaná byla povinna vycházet z řádně zjištěného skutkového stavu, a proto pokud tak neučinila, vydala nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění. Navíc skutková zjištění, z nichž je vycházeno, neodpovídají skutečnosti.

Dále žalobkyně namítla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno za situace, kdy již existovalo jiné pravomocné rozhodnutí v téže věci, a to rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 2. 12. 2013, č. j. 89/2013/P090173 (1ZS)_odv, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem ze dne 8. 10. 2013, č. j. 89/2013/P090173, na základě žádosti žalobkyně, přičemž děkan Pedagogické fakulty žalované tímto rozhodnutím fakticky plně vyhověl odvolání žalobkyně a sám své rozhodnutí označil za konečné. Jedná se tedy o rozhodnutí vykazující znaky formální i materiální právní moci, které ve smyslu ust. § 48 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), brání vydání jakéhokoli dalšího rozhodnutí v téže věci. V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že důvody uplatněné v žádosti o přezkoumání prvotního rozhodnutí děkana ze dne 8. 10. 2013 o vyměření poplatků spojených se studiem byly prakticky totožné s důvody, pro které žalobkyně podala žádost o přezkoumání druhého rozhodnutí děkana ze dne 11. 12. 2013, s tím, že obě tato rozhodnutí jsou zcela identická, takže i z této skutečnosti plyne, že se jedná o druhé rozhodnutí v téže věci.

Žalobkyně rovněž namítla, že vyměřený poplatek spojený se studiem nemá oporu ve statutu žalované, když dle ust. § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), výši, formu placení a splatnost poplatků stanoví statut vysoké školy. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37, přitom plyne, že není přípustné, aby statut delegoval stanovení výše poplatku na jiný předpis. Žalovaná sice v žalobou napadeném rozhodnutí odkazuje na přílohu č. 2 Statutu Univerzity Jana Evangelisty Purkyně (dále jen „statut žalované“), avšak tato změna statutu žalované byla Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy registrována až dne 21. 11. 2013, tj. až poté, co uplynula lhůta pro zveřejnění výše poplatku, poté co bylo zahájeno období, jehož se rozhodnutí týká, a dokonce až poté, co bylo zrušeno prvotní rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované. Žalobou napadené rozhodnutí tedy nemá oporu ve statutu žalované platném a účinném k termínu podávání přihlášek ke studiu a dokonce ani k termínu ke dni zahájení období, za který byl poplatek vyměřen.

Dále žalobkyně namítla, že žalovaná ve smyslu ust. § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách nesplnila povinnost zveřejnit výši poplatku spojeného se studiem před termínem pro podávání přihlášek ke studiu, tj. před termínem 28. 2. 2013, třebaže řádné splnění této povinnosti je nutným předpokladem pro případné vyměření poplatku spojeného se studiem. Nejvyšší správní soud přitom v již citovaném rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37, dovodil, že se jedná o nástroj, jehož pomocí mají být studenti a uchazeči s předstihem informováni o tom, jaké poplatky po nich mohou být při splnění zákonných podmínek požadovány“. V případě žalobkyně povinnost zveřejnit výši poplatků spojených se studiem

v daném případě nemohla být řádně splněna, jelikož k rozhodnému dni neexistovala zákonná opora pro předepsání jakéhokoliv poplatku, když ke změně statutu žalované přistoupila žalovaná až v listopadu 2013. Skutkové zjištění, že výše poplatků byla včas zveřejněna, nemá dle žalobkyně žádnou oporu v podkladech rozhodnutí.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně k žalobě přiložila změny statutu žalované registrované dne 21. 11. 2013 a také kopii rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 2. 12. 2013 č. j. 89/2013/P090173 (1ZS)_odv, jímž zrušil své prvotní rozhodnutí ze dne 8. 10. 2013 o vyměření poplatku spojeného se studiem. Dále žalobkyně navrhl, aby si soud případně vyžádal od Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy statut žalované platný a účinný ke dni 28. 2. 2013, když to pokládá žalobkyně za rozhodující ve věci.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť své rozhodnutí považuje za bezvadné s tím, že nejsou dány žádné skutečnosti, které by odůvodňovalo jeho zrušení. Zároveň žalovaná vnesla požadavek, aby soud uložil žalobkyni nahradit jí náklady za právní zastoupení v předmětném soudním řízení.

K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaná uvedla, že v jeho odůvodnění je mj. uveden dosavadní průběh řízení o vyměření poplatku za studium, dále odkaz na vnitřní předpisy žalované, dále vyjádření k jednotlivým námitkám žalobkyně, dále popis průběhu dosavadního studia žalobkyně, dále zhodnocení zjištěného skutkového stavu a také aplikace účinných právních norem – zejména zákon o vysokých školách – na zjištěný stav. Dále žalovaná podotkla, že dlouhodobě zavedenou praxí drtivou většinou veřejných vysokých škol je časté poskytování odůvodnění o rozsahu jedné, popř. několika vět.

Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou porušení překážky věci pravomocně rozhodnuté. Ve vztahu k této námitce žalovaná předně zmínila, že žalobkyně žalobou napadá pouze druhostupňové rozhodnutí rektora žalované a nikoliv prvostupňové rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalobkyně. Dále zdůraznila, že vztah mezi správním řádem a zákonem o vysokých školách je vztahem generality a speciality, a proto je nutné primárně používat úpravu obsaženou ve zvláštním právním předpise – tedy v zákoně o vysokých školách, a to jeho ust. § 58 odst. 3, odst. 8. Vedle toho z ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách vyplývá, že děkan může žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem sám vyhovět a své předchozí rozhodnutí zrušit nebo změnit, s tím, že zákon nikde nespécifikuje, z jakých důvodů může děkan své rozhodnutí zrušit popř. změnit. Toto však lze dovodit od stejné možnosti rektora, který změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Z právě uvedeného dle žalované plyne, že vysoká škola je povinna stanovit studentovi poplatek za delší popř. další studium, dále že rozhodnutí veřejné vysoké školy musí být v souladu se zákonem, tedy věcně i formálně správné, dále že, pokud děkan či rektor vysoké školy zruší rozhodnutí děkana o stanovení poplatku za studium z důvodu jeho rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí, není tím splněna povinnost stanovit studentovi poplatek, a také že dojde k pravomocnému stanovení poplatku za studium děkanem fakulty, a to když proti jeho rozhodnutí není podán opravný prostředek nebo rektor univerzity potvrdí rozhodnutí děkana nebo rektor univerzity poplatek spojený se studiem sníží, promine nebo odloží termín jeho splatnosti. V předmětném případě tudíž nemůže

rozhodnutí děkana ze dne 11. 12. 2013 představovat druhé rozhodnutí ve věci poplatku za studium, když jeho prvotní rozhodnutí ze dne 8. 10. 2013 bylo jím samým zrušeno.

Žalovaná taktéž nesouhlasí s tím, že by žalobou napadené rozhodnutí nemělo oporu ve statutu žalované, když ze zákona o vysokých školách plyne, že pro vyměření poplatku musejí být kumulativně splněny dvě na sobě nezávislé podmínky, a to v podobě včasného zveřejnění výše poplatků a statutu vysoké školy obsahující výši, formu placení a splatnost poplatků. Okamžikem, kdy došlo ke změně statutu žalované, tak aby byl v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37, byla splněna i druhá podmínka pro to, aby mohlo dojít ke stanovení poplatku za studium v plné výši uvedené ve včasné zveřejnění. Vzhledem k tomu, že k okamžiku vydání rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 11. 12. 2013 již byl registrovaný statut žalované a zároveň byla zveřejněna výše poplatků za studium, a to na úřední desce žalované, ještě před termínem podávání přihlášek ke studiu, došlo ke splnění veškerých podmínek pro to, aby byla žalobkyni stanovena povinnost zaplatit poplatek za studium.

Dle žalované je proto nedůvodná i námitka žalobkyně o údajném nesplnění povinnosti zveřejnit výši poplatku z právě uvedených důvodů. Navíc žádný právní předpis neuvádí, jakým způsobem musí být student informován o výši poplatků za studium. Žalovaná přitom zvolila primárně formu zveřejnění výše poplatkové povinnosti za delší popř. další studium na své úřední desce. V případě žalobkyně tak bylo možné, aby si zjistila výši poplatkové povinnosti jak z úřední desky žalované, tak i z informačního systému žalované – IS STAG, kde v sekci Moje studium byla informace o výši poplatkové povinnosti zřetelně uvedena.

V následně učiněné replice ze dne 10. 6. 2014 žalobkyně setrvala na všech svých žalobních námitkách. K věci dodala, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, kdy byla přijata změna statutu žalované upravující výši poplatku za studium a kdy bylo nové znění statutu žalované zveřejněno způsobem předepsaným zákonem o vysokých školách. Dále uvedla, že v žalobou napadeném rozhodnutí je sice uvedeno, že žalobkyně byla o datu vzniku poplatkové povinnosti informována prostřednictvím modulu Moje studium, aniž by bylo upřesněno, na základě jakých podkladů má žalovaná toto svoje skutkové zjištění za prokázané, navíc žalobkyně toto tvrzení popírá. Celé odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle žalobkyně vedeno toliko v obecné rovině. Vedle toho žalobkyně uvedla, že trvá na tom, že o její poplatkové povinnosti bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 2. 12. 2013 a toto rozhodnutí brání opakovanému rozhodování v téže věci. Skutečnost, že žalovaná se subjektivně domnívá, že toto pravomocné rozhodnutí není v souladu se zákonem, neopravňuje žalovanou k opakovanému rozhodování v téže věci. Žalobkyně má za to, že žalovaná si nesprávně vykládá závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37, v němž bylo vysloveno, že ve statutu musí být konkrétní výše určena a posléze musí být také konkrétní výše zveřejněna. Zveřejňována je výše poplatku dle statutu, tj. zveřejnění nemůže logicky předcházet změně statutu. Dle žalobkyně se žalovaná mylí i v tom, že je postačující, pokud k úpravě statutu dojde před vydáním rozhodnutí, jelikož tento závěr porušuje zásadu zákazu retroaktivity, když poplatková povinnost byla statutem založena až po zahájení příslušného akademického roku. Žalobkyně ani nesouhlasí s tvrzením žalované, že byla o výši poplatku za studium informována ve lhůtě stanovené zákonem o vysokých školách, navíc toto tvrzení nemá oporu ve spisech. Je pojmově vyloučeno, aby žalobkyně byla o výši poplatkové povinnosti, která má být stanovena statutem žalované, informována ještě

před tím, než poplatková povinnost vůbec vznikla. Navíc z žalobou napadeného rozhodnutí ani z vyjádření žalované k žalobě není možné zjistit, o jaké důkazy žalovaná tento závěr opírá. Z těchto důvodů jsou dle žalobkyně splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí bez jednání ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V reakci na repliku žalobkyně žalovaná soudu zaslala další obsáhlé vyjádření ze dne 7. 7. 2014, v němž setrvala na tom, že žaloba je z pohledu všech uplatněných žalobních námitek nedůvodná. Trvala na tom, že z jejího předchozího vyjádření dostatečně vyplývá, z jakých dokumentů žalovaná vycházela při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí. Žádný právní předpis žalované neukládal, aby uvedla ve svých rozhodnutích o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem skutečnosti uváděné žalobkyní. Odkaz na statut žalované byl uvedený v rozhodnutí žalované a žalobkyně se s ním mohla seznámit, když veškeré předpisy vydané žalovanou jsou dostupné na jejích internetových stránkách. Dále uvedla, že modul Moje studium je součástí informačního systému IS STAG, který je zavedený na celé Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. Po přihlášení každého studenta se studentovi zobrazí informace o jeho studiu (o zkouškách, které splnil, o termínech zkoušek, o poskytnutém stipendiu, ale i o výši poplatkové povinnosti). Zmiňovaný modul tak zobrazuje konkrétní informace o studiu každého ze studentů. Do tohoto systému se studenti navíc musí přihlašovat, protože jinak by neměli možnost přihlásit se na jednotlivé zkoušky, díky čemuž se seznámí i s výši poplatků za studium, které musí zaplatit. Navíc studentům je při zápise doporučováno se do systému IS STAG přihlašovat pravidelně. V případě, že by žalobkyně tvrdila, že se o výši poplatkové povinnosti z IS STAG nedozvěděla, pak by to znamenalo pouze to, že zanedbala svoji prevenční povinnost sledovat informace o svém studiu. Vedle toho o povinnosti vysoké školy stanovit studentovi, který překročil standardní dobu studia, poplatek za studium tak přímo hovoří zákon o vysokých školách. Žalobkyně tudíž musela vědět o tom, že jí bude vyměřen poplatek za studium. V opačném případě by bylo zapotřebí aplikovat zásadu *ignorantia iuris neminem excusat*. Námitka žalobkyně, že nebylo možné vydat rozhodnutí z důvodu překážky věci rozhodnuté, není opodstatněná, a to s ohledem na dikci ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, takže ust. § 48 odst. 1 správního řádu na rozhodování o stanovení poplatkové povinnosti za delší studium se nepoužije. Žalovaná opakovaně poukázala na to, že stanovit poplatek žalobkyni musela. Dále žalovaná uvedla, že v daném případě je zapotřebí vycházet z účelu povinnosti zveřejňovat výši poplatků spojených se studiem, přičemž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39, který zmínila žalobkyně, konstatoval, že povinnost vysoké školy zveřejnit každoročně výši poplatků spojených se studiem rozhodně neznamená, že by měla vysoká škola také každoročně výši poplatků měnit, neboť se jedná pouze o nástroj, pomocí něhož mají být studenti a uchazeči s předstihem informováni o tom, jaké poplatky po nich mohou být při splnění zákonných podmínek požadovány, s tím, že plnění této povinnosti má zajistit informovanost studentů a uchazečů a umožnit jejich rozhodování o započítání studia a pokračování v něm. Žalovaná tuto povinnost splnila, když informace včas zveřejnila. Žalobkyně si tak musela být vědoma, a to i v souvislosti s ohledem na ust. 58 odst. 3 zákona o vysokých školách i na informace z IS STAG, že v případě pokračování ve studiu bude muset zaplatit poplatek s tím spojený. Je sice pravdou, že není možné informovat o povinnosti, která ještě nevznikla, avšak toto není případ probíhajícího řízení. Povinnost zaplatit za delší studium je stanovená zákonem o vysokých školách. Nemohlo tedy dojít k tomu, aby byla žalobkyně informována o povinnosti zaplatit za delší

studium až poté, co tato povinnost vznikla, jelikož tato povinnost vznikla na základě zákona o vysokých školách.

K tomuto dalšímu vyjádření žalované zaslala žalobkyně obsáhlou dupliku ze dne 8. 9. 2014, v níž opět setrvala na všech žalobních námitkách. Náležitosti rozhodnutí o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku plynou z ust. § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, které stanoví, že rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem musí být odůvodněno. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006, pak plyne, že požadavek na odůvodnění rozhodnutí se vztahuje i na rozhodnutí vydané v řízení o žádosti o přezkum rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, sp. zn. 4 As 47/2006, pak vyplývá, že požadavek na přezkoumatelné odůvodnění plyne již ze samotné soudní přezkoumatelnosti rozhodnutí. Pokud tedy žalobkyně ve své žádosti o přezkum rozhodnutí o vyměření poplatku uvedla konkrétní důvody, pro které považuje rozhodnutí o vyměření poplatku za nezákonné, bylo povinností žalovaného se s těmito námitkami vypořádat. Předmětem řízení ve správním soudnictví je přezkum žalobou napadeného aktu aplikace práva orgánem, jemuž je svěřena veřejná moc. Je proto zcela irrelevantní zabývat se tím, zda žalobkyně měla nebo neměla vědět o tom, že jí bude vyměřen poplatek za studium. Podstatné je to, zda akt aplikace práva vydaný žalovanou je, či není v souladu se zákonem, přičemž žalobkyně má za to, že se jedná o rozhodnutí nezákonné. Dále žalobkyně uvedla, že přes zákonem založenou výlukou obecných předpisů o správním řízení se nepochybně uplatní základní pravidla řízení zakotvená v části první správního řádu, z nichž lze zásadu *non bis in idem* dovodit. Z odborné literatury nadto vyplývá, že ust. § 48 odst. 1 správního řádu je v dané věci nutno aplikovat přinejmenším analogicky. Tvrzení žalované, že poplatek o studiu musela žalobkyni stanovit, neboť jí to ukládá ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, tak nemůže obstát, neboť žalovaná jako nositel veřejné moci je oprávněna jí svěřenou pravomoc uplatňovat výhradně způsobem, který stanoví zákon, tj. mj. v souladu s příslušnými procesními pravidly. Dále žalobkyně uvedla, že netvrdí, že by žalovaná měla výši poplatku každoročně měnit, nýbrž to, že vysoká škola může svou informační povinnost zcela logicky splnit až poté, co je o nové výši poplatku rozhodnuto. Jinými slovy řečeno, není možné informovat uchazeče o studiu o jiné výši poplatků spojených se studiem, než jaká plyne z platného a účinného statutu. V projednávané věci nicméně není tato otázka podstatná, neboť změna statutu stanovící výši poplatku za studium byla provedena až po zahájení příslušného akademického roku, přičemž poplatek za studium žalobkyni jistě nemůže být vyměřen se zpětnými účinky. Není správné tvrzení žalované, že žalobkyni vznikla poplatková povinnost ze zákona. Povinnost studenta vysoké školy zaplatit poplatek spojený se studiem vzniká až rozhodnutím o jeho vyměření.

Ve sdělení ze dne 23. 9. 2014, které bylo poskytnuto k výzvě soudu prorektorkou žalované, tato uvedla, že žalovaná zveřejňuje informace týkající se poplatků za studium na internetových stránkách v sekci Pro studenty – poplatky spojené se studiem, jež mají adresu: „<http://ujep.cz/cz/podle-uzivatele/pro-studenty/poplatky-spojene-se-studiem.html>“. Dále prorektorka žalované ve sdělení mj. uvedla, že všichni studenti žalované mají při zahájení studia zřízen přístup do informačního systému žalované ohledně studijní agendy IS STAG, jenž obsahuje odkaz na internetové stránky spravované žalovanou, kde jsou obsaženy informace o poplatcích spojených se studiem. Vedle toho v informačním systému IS STAG každý student žalované pro přihlášení do modulu Moje studium nalezne informace týkající se poplatků za studium. V případě, že vznikne poplatková povinnost, je vydáno rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem a současně je tato informace uveřejněna

v informačním systému IS STAG v modulu Moje studium. Dále prorektorka žalované uvedla, že příkaz rektora žalované k poplatkům spojeným se studiem, který byl platný do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu (*pozn. soudu – rozsudek ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39*) byl také zveřejňován na úředních deskách fakult žalované, přičemž Pedagogická fakulta žalované má úřední desku umístěnou na adrese v Ústí nad Labem, ul. České mládeže č. p. 8, 1. patro hlavní budovy, při vstupu na její studijní oddělení. Závěrem uvedla, že statut žalované je zveřejněn na její elektronické úřední desce, která má adresu na internetových stránkách: „<http://www.ujep.cz/cz/podle-cinnosti/univerzita/uredni-deska/vnitri-predpisy-a--normy/vnitri-predpisy.html>“.

Při ústním jednání před soudem právní zástupkyně žalobkyně setrvala na všech žalobních tvrzeních, které opakovaně detailně předestřela, přičemž zdůraznila, že žaloba je důvodná. Dále doplnila, že informační systém IS STAG slouží u žalované pouze ke komunikaci se studentem, a proto zveřejnění konkrétní výše poplatku za studium musí proběhnout zákonem stanoveným způsobem, což se v případě žalobkyně nestalo. Dále doplnila, že rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované o vyměření poplatku za delší studium ze dne 8. 10. 2013 a ze dne 12. 12. 2013 mají identická čísla jednací, což podporuje tvrzení žalobkyně o nepřipustném dvojím rozhodování v téže věci. Vedle toho zmínila, že sdělení prorektorky žalované ze dne 23. 9. 2014 je nepřesné a vedeno opět v obecné rovině, když ta uvedla, že poplatková povinnost studentovi vzniká až rozhodnutím děkana. Poplatková povinnost i její výše musí být určena ve statutu vysoké školy a posléze musí být náležitě uveřejněna, což v daném případě zjevně nebylo, když v daném případě byla poplatková povinnost nepřipustně stanovena příkazem rektora žalované, který byl platný od 28. 2. 2013. Právní zástupkyně žalobkyně pak při ústním jednání soudu předložila k založení do spisu kopie internetových stránek žalované stažených z adresy: „<http://ujep.cz/cz/podle-uzivatele/pro-studenty/poplatky-spojene-se-studiem.html>“, z nichž dle jejího názoru vyplývá, že v rozhodných obdobích na těchto oficiálních stránkách žalované nedošlo k uveřejnění údajů o poplatkové povinnosti studentů, jak tvrdí žalovaná.

Právní zástupce žalované při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, přičemž opakovaně uváděl argumenty, které již uplatnil v jednotlivých podáních, jak byly předestřeny shora. Dále uvedl, že žalobkyni svědčila poplatková povinnost, když ta jí vyplývala ze zákona o vysokých školách, dále když existoval platný a účinný statut žalované obsahující ustanovení o vzniku poplatkové povinnosti v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a když o vlastní výši této poplatkové povinnosti byla žalobkyně předem řádně informována prostřednictvím úřední desky Pedagogické fakulty žalované a také prostřednictvím informačního systému IS STAG. Vedle toho podotkl, že zákon nikde nestanoví, do kdy mají vysoké školy provést změny svých statutů, a také že shodná čísla jednací rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované o vyměření poplatku za delší studium ze dne 8. 10. 2013 a ze dne 12. 12. 2013 nemají vliv na obsah těchto rozhodnutí a tudíž ani vliv na vyhodnocení žaloby. Dle jeho názoru sdělení prorektorky žalované ze dne 23. 9. 2014 je jednoznačné, když z něj vyplývá, že ze strany žalované došlo ve smyslu ust. § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách ke splnění povinnosti uveřejnit s dostatečným předstihem okolnosti vzniku poplatkové povinnosti a její výši, a to na úředních deskách žalované a také nad rámec zákona prostřednictvím informačního systému IS STAG. Dále uvedl, že žalobkyni zůstala stejná poplatková povinnost i po přijetí změny statutu žalované ke dni 21. 11. 2013. Ke kopiím internetových stránek žalované, které předložila žalobkyně, poznamenal, že jsou pro daný případ irelevantní, když z nich není zřejmé, zda se jedná

o oficiální internetové stránky elektronické úřední desky žalované, s tím, že má za to, že žalovaná nemá ze zákona povinnost uveřejňovat údaje o poplatkových povinnostech na žalobkyní předkládaných internetových stránkách.

Při ústním jednání soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl k návrhu žalobkyně dokazování, a to statutem žalované ve znění platném a účinném ke dni 28. 2. 2013. Dále soud z vlastní iniciativy provedl dokazování příkazem rektora ze dne 24. 2. 2013, č. 2/2013, k poplatkům spojeným se studiem pro akademický rok 2013/2014, statutem žalované ze dne 5. 10. 2010 včetně jeho změn ke dni 6. 6. 2011, ke dni 1. 3. 2012, ke dni 24. 1. 2013, ke dni 8. 7. 2013 a ke dni 21. 11. 2013, dále úplným zněním statutu žalované ke dni 24. 1. 2013 a úplným zněním statutu žalované ke dni 21. 11. 2013 a také výtiskem internetové stránky elektronické úřední desky žalované, který byl soudem pořízen z adresy: „<http://www.ujep.cz/cz/podle-cinnosti/univerzita/uredni-deska/vnitri-predpisy-a-normy/vnitri-predpisy.html>“.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání, při němž bylo provedeno dokazování, jak bylo předestřeno shora, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Předně se soud zabýval námitkou žalobkyně o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to pro jeho nedostatečné zdůvodnění. Po zevrubném prostudování odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že tato námitka není důvodná, a tudíž soud nepřikročil bez dalšího ke zrušení tohoto rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se zabýval věcnou stránkou žaloby. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uveden dosavadní průběh řízení o vyměření poplatku za studium, dále je zde obsažen i odkaz na vnitřní předpisy žalované, a to její statut včetně přílohy č. 2, na základě něhož žalovaná dovodila poplatkovou povinnost žalobkyně, dále je zde obsažen i odkaz na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu v podobě jeho rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39 a na modul Moje studium v aplikaci IS STAG žalované, dále je zde obsaženo konkrétní vyjádření žalované k jednotlivým námitkám žalobkyně, a to z pohledu formy a termínu zveřejnění výše poplatků, z pohledu zrušeného prvotního rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 8. 10. 2013, dále je zde obsažen popis průběhu dosavadního studia žalobkyně, dále je zde obsaženo i zhodnocení zjištěného skutkového stavu a úvahy žalované, které ji vedly k vydání daného rozhodnutí a také jsou zde předestřeny účinné právní normy – zejména zákon o vysokých školách, které žalovaná na daný případ aplikovala. Takto koncipované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle názoru soudu nelze vyhodnotit jako vedené

pouze v obecné rovině, když je řádně a v dostatečném rozsahu odůvodněno přímo ve vztahu k osobě žalobkyně, a tudíž není zatíženo vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jak dovozovala žalobkyně.

Jako neopodstatněnou soud rovněž vyhodnotil námitku žalobkyně o porušení překážky věci pravomocně rozhodnuté. Žalobkyně zcela mylně a zavádějícím způsobem uváděla, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno za situace, kdy již existovalo jiné pravomocné rozhodnutí v téže věci, a to rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 2. 12. 2013, č. j. 89/2013/P090173 (1ZS)_odv, kterým bylo zrušeno prvotní rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem ze dne 8. 10. 2013, č. j. 89/2013/P090173. Žalobkyně by měla mít na paměti, že vztah mezi správním řádem a zákonem o vysokých školách je vztahem generality a speciality, jak vyplývá z dikce ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, když v tomto ustanovení je zakotveno, že na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Proto je nutné v daném případě primárně používat úpravu obsaženou v zákoně o vysokých školách. Námitka žalobkyně, že nebylo možné vydat rozhodnutí z důvodu překážky věci rozhodnuté, není tudíž opodstatněná, když ust. § 48 odst. 1 správního řádu obsahující zákaz rozhodování dvakrát v téže věci se na rozhodování o stanovení poplatkové povinnosti za delší studium se s ohledem na dikci ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nepoužije. Tomuto závěru soudu ostatně koresponduje i ust. § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách, z něhož vyplývá, že děkan může žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem sám vyhovět a své předchozí rozhodnutí zrušit nebo změnit, s tím, že zákon nikde nespécifikuje, z jakých důvodů může děkan své rozhodnutí zrušit popř. změnit. Již žalovaná správně poznamenala, že toto oprávnění lze dovodit od stejné možnosti rektora, který změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Dále by žalobkyně měla vzít v potaz skutečnost, že z dikce ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách jednoznačně vyplývá, že veřejná vysoká škola je povinna stanovit studentovi poplatek za delší studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu. V předmětném případě proto ze shora uvedených důvodů nemůže rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované ze dne 11. 12. 2013, č. j. 89/2013/P090173 (1 ZS), které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím a vůči němuž žaloba navíc nesměruje, představovat nepřípustné druhé rozhodnutí ve věci poplatku za studium, když jeho prvotní rozhodnutí ze dne 8. 10. 2013, č. j. 89/2013/P090173, o vyměření poplatku spojeného se studiem, bylo jím samým zrušeno autoremedurním rozhodnutím ze dne 2. 12. 2013, č. j. 89/2013/P090173 (1ZS)_odv, v reakci na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu v podobě jeho rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39. Pokud žalovaná strana pravomocně zrušila své prvotní rozhodnutí ve věci poplatku žalobkyně za delší studium, byla povinna ve smyslu ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách v případě žalobkyně opětovně ve věci její poplatkové povinnosti za delší studium pravomocně rozhodnout, což žalovaná strana učinila. Na právě učiněných závěrech soudu nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozhodnutí děkana Pedagogické fakulty žalované o vyměření poplatku za delší studium ze dne 8. 10. 2013 a ze dne 12. 12. 2013 mají shodná čísla jednací, když relevanci z hlediska námítky dvojího rozhodování ve věci má výše nastíněný průběh správního řízení, jemuž platně korespondují údaje o datech vydání těchto rozhodnutí a také jejich obsahy, které jsou srozumitelné, odlišné a nezaměnitelné.

Dále soud uvádí, že neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí nemělo oporu ve statutu žalované a že nebyla splněna povinnost zveřejnit výši poplatku, jak namítala

žalobkyně. Ze zákona o vysokých školách vyplývá, že pro vyměření poplatku musejí být kumulativně splněny dvě na sobě nezávislé podmínky, a to v podobě včasného zveřejnění výše poplatků a existence statutu vysoké školy obsahujícího výši, formu placení a splatnost poplatků. Tuto skutečnost ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2917/2013 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo současně vysloveno, že „*ustanovení § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Nepostačuje proto pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (zde děkan fakulty)*“. V daném případě soud provedením dokazování, a to statutem žalované ze dne 5. 10. 2010 včetně jeho změn ke dni 6. 6. 2011, ke dni 1. 3. 2012, ke dni 24. 1. 2013, ke dni 8. 7. 2013 a ke dni 21. 11. 2013, prokazatelně zjistil, že poplatková povinnost za překročení standardní doby studia byla zakotvena v čl. 20 tohoto statutu. Z tohoto dokazování soud dále zjistil, že do 21. 11. 2013, kdy byla Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, registrována změna statutu žalované, nebyla konkrétní výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu žalované, když jejich konkrétní výše byla stanovována příkazy rektora žalované, které byly vydávány pro jednotlivé akademické roky, což nerozporovala ostatně ani žalobkyně. V rámci dokazování dále soud zjistil, že pro akademický rok 2013/2014 byla výše poplatků spojených se studiem stanovena příkazem rektora žalované ze dne 24. 2. 2013, č. 2/2013, k poplatkům spojeným se studiem pro akademický rok 2013/2014, s tím, že v případě delší doby studia za každých započatých šest měsíců na Pedagogické fakultě žalované činí tento poplatek 18.000,-Kč. Z tohoto příkazu rektora žalované dále soud zjistil, že tento nabýval platnosti od 28. 2. 2013 a že byl náležitě zveřejněn, čímž se stal veřejně dostupným, když byl vyvěšen na úřední desce žalované dne 25. 2. 2013. Vyvěšení příkazu rektora k poplatkům spojeným se studiem na úředních deskách jednotlivých fakult žalované pak potvrdila i prorektorka žalované ve sdělení ze dne 23. 9. 2014 s tím, že v případě Pedagogické fakulty žalované, jejíž studentkou v době rozhodné byla žalobkyně, se úřední deska nachází na adrese v Ústí nad Labem, ul. České mládeže č. p. 8, 1. patro hlavní budovy při vstupu na studijní oddělení této fakulty, přičemž žalobkyni se přes provedené dokazování nepodařilo vyvrátit tvrzení žalované, že k tomuto uveřejnění na úřední desce Pedagogické fakulty žalované došlo. Ze sdělení prorektorky žalované ze dne 23. 9. 2014 rovněž vyplynulo, že statut žalované je zveřejněn na elektronické úřední desce žalované, což také nebylo žalobkyní zpochybňováno.

Z právě uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně byla náležitě ze strany žalované informována o tom, že v případě překročení standardní doby studia jí bude vyměřen poplatek pro akademický rok 2013/2014 ve výši 18.000,-Kč za každých dalších započatých šest měsíců. Na tomto místě soud uvádí, že je sice pravdou, že konkrétní výše poplatku nebyla stanovena do 21. 11. 2013 přímo ve statutu žalované, nicméně soud bere za podstatnou skutečnost to, že žalobkyně byla ze strany žalované předem – počínaje dnem 25. 2. 2013, tedy ještě před termínem podávání přihlášek ke studiu a tedy s náležitým předstihem, vyrozuměna o konkrétní výši své poplatkové povinnosti díky překročení standardní doby svého studia formou příkazu rektora žalované č. 2/2013, jenž byl tento den uveřejněn na úřední desce Pedagogické fakulty žalované. Pro daný případ je dle názoru soudu podstatné i to, že žalovaná následně v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39, přikročila ke změně svého statutu ke dni 21. 11. 2013, a zapracovala již do něj (v Příloze č. 2) konkrétní výše poplatků spojených se studiem, a to v naprosto identických

výších, jak byly stanoveny příkazem rektora žalované ze dne 24. 2. 2013, č. 2/2013, k poplatkům spojeným se studiem pro akademický rok 2013/2014. Jinými slovy to znamená, že v případě žalobkyně byl poplatek za překročení standardní délky jejího studia stanoven statutem žalované ve znění ke dni 21. 11. 2013 stále stejný pro akademický rok 2013/2014 a dosahoval výše 18.000,-Kč za každých dalších započatých šest měsíců. Rozhodnutí děkana o vlastním vyměření poplatku spojeného se studiem za překročení standardní délky jejího studia ve výši 18.000,-Kč za každých dalších započatých šest měsíců v akademickém roce 2013/2014 proto pro žalobkyni nemohlo být překvapivé. Tato skutečnost, tj. předem srozumění studenta veřejné vysoké školy o naprosto přesné výši jeho poplatkové povinnosti, nebyla dána v případě posuzovaném rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 39, a proto učiněné závěry soudu v předmětné věci nekolidují se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem. V případě žalobkyně z formálního hlediska, a to z pohledu zakotvení vlastní výše poplatkové povinnosti přímo ve statutu žalované ve vztahu k akademickému roku 2013/2014, došlo k retroaktivitě, avšak toliko k retroaktivitě nepravé, která je přípustná. Po faktické stránce k žádnému zkrácení práv žalobkyně dle názoru soudu s ohledem na výše nastíněný skutkový stav podložený správním spisem a provedeným dokazováním nedošlo.

Žalobkyni předložené kopie internetových stránek žalované, které byly staženy z adresy: „<http://ujep.cz/cz/podle-uzivatele/pro-studenty/poplatky-spojene-se-studiem.html>“, nemají pro posouzení žaloby relevanci, neboť provedeným dokazováním, a to výtiskem internetové stránky elektronické úřední desky žalované, který byl pořízen z adresy: „<http://www.ujep.cz/cz/podle-cinnosti/univerzita/uredni-deska/vnitri-predpisy-a-normy/vnitri-predpisy.html>“, bylo zjištěno, že nebyly pořízeny z internetových stránek elektronické úřední desky žalované, přičemž žalovaná nebyla ze zákona povinna uveřejňovat údaje o poplatkových povinnostech na žalobkyni předkládaných internetových stránkách. Žalované svědčila ze zákona pouze povinnost uveřejnit výši poplatků spojených se studiem na své úřední desce, k níž se vážou právní účinky tohoto zveřejnění, všechna ostatní uveřejňování (např. na běžných internetových stránkách žalované či v informačním systému IS STAG) představují uveřejňování informací nad rámec zákona. Pro daný případ má význam to, že k uveřejnění výše poplatků spojených se studiem za překročení standardní délky doby studia pro akademický rok 2013/2014 došlo na úřední desce Pedagogické fakulty žalované, a to s dostatečným předstihem před termínem podávání přihlášek ke studiu k tomuto akademickému roku dne 25. 2. 2013, třebaže jen formou příkazu rektora žalované ze dne 24. 2. 2013 č. 02/2013. Z tohoto důvodu se soud nezabýval argumentací účastníků řízení ohledně informačního systému IS STAG a jeho modulu Moje studium, když by to nemělo pro vyhodnocení žaloby žádný význam s ohledem na výše učiněné závěry soudu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud tedy neshledal předmětnou žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná sice požadovala náhradu nákladů řízení za své právní zastoupení advokátem, nicméně soud je toho názoru, že žalovaná disponuje dostatečným počtem kvalifikovaných pracovníků k hájení svých rozhodnutí před soudy.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. září 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová